

РЕШЕНИЕ

№ 3080

гр. София, 08.06.2012 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 10 състав, в открито заседание на 07.03.2012 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Камелия Стоянова

при участието на секретаря Силвиана Шишкова, като разгледа дело номер **9180** по описа за **2011** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156 и сл. от ДОПК.

Образувано е по жалба от [фирма], като предмет на съдебен контрол за законосъобразност е ревизионен акт № [ЕГН]/18.04.2011 г., издаден от орган по приходите в ТД на НАП С., потвърден с решение № 1270/28.07.2011 г. на директора на дирекция „ОУИ” в ЦУ на НАП. Ревизионният акт се обжалва в частта на допълнително начислен ДДС в размер на 41 500, 95 лв. за данъчен период 01.10.2009 г. – 31.10.2009 г. По изложени в жалбата мотиви се претендира незаконосъобразност на обжалвания акт. Иска се отмяната на ревизионния акт, потвърден с решението на директора на дирекция „ОУИ” в ЦУ на НАП. Претендират се разноси.

Ответникът – директорът на дирекция „ОУИ” в ЦУ на НАП оспорва жалбата, като по същество моли съдът да постанови съдебно решение, с което да я отхвърли като неоснователна. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Съдът, като обсъди доводите на страните в производството и събраните по делото доказателства намира за установено от фактическа страна следното:

Със Заповед за възлагане на ревизия № 1008524/12.10.2010 г., изменена със Заповед № 1100882/21.01.2011 г. издадени от Ц. К. Н. – началник на сектор „Ревизии” в дирекция „ДОК” в ТД на НАП С. е възложено извършването на ревизия на [фирма], като ревизията обхваща определянето на данъчни задължения по ЗДДС за периода 01.10.2009 г. до 31.10.2009 г. Със заповедта за възлагане на данъчна ревизия, в съответствие с чл. 113, ал. 1 от ДОПК, са определени данните за ревизираното лице по чл. 81, ал. 1, т. 2-5 от ДОПК, ревизиращите органи по приходите, срокът за извършване

на ревизията, който в съответствие с чл. 114, ал. 1 от ДОПК е определен като тримесечен и тече от датата на връчване на заповедта за възлагане на ревизия, ревизираният период, както и вида на ревизираните задължения за данъци. На проверявания данъчен субект, в съответствие с чл. 113, ал. 2 от ДОПК, е връчен екземпляр от заповедта за възлагане на ревизия. Изготвен е ревизионен доклад № 1100882/08.03.2011 г., връчен на упълномощен представител на ревизираното лице на 21.03.2011 г.

Ревизионното производство е приключило с издаването на обжалвания ревизионен акт, с който са потвърдени констатациите от ревизионния доклад, с който ревизионен акт е допълнително начислен ДДС в размер на 41 500, 95 лв. за данъчен период 01.10.2009 г. – 31.10.2009 г.

В хода на ревизията е установено, че през ревизирания период 01.10.2009 г. – 31.10.2009 г. дружеството е декларирало извършени вътреобщностни доставки на стоки за „Н. for you” SRL (Х. фор Ю), като е посочено, че VIN номерът на румънското дружество – RO 22475345 е невалиден към датата на ревизията. Установено е, че предмет на вътреобщностните доставки е арматурно желязо. В хода на ревизионното производство от страна на ревизираното дружество е представен договор от 07.05.2009 г., сключен между „Х. фор Ю” като купувач и [фирма] като продавач, съгласно който продавачът продава на купувача арматурно желязо с номера от 8 до 32, като количествата и номерата се уточняват предварително със запитване, отправено от купувача до продавача. Цената по договора е 480 евро на тон. За извършените доставки са били издадени фактури от българското дружество на румънското дружество, към същите са приложени и международни товарителници, в които като превозвач на стоките е посочен [фирма]. Представени са аналитични салда по счетоводни сметки 304 и 702, от които се установява, че ревизираното дружество е изписало от склада 212, 191 тона арматурно желязо и е отчело продажбата му. Представени са и писмени обяснения, дадени от управителя на ревизираното дружество, в които се посочва наличието на сключен договор с румънското дружество, посочва се също така, че българското дружество има сключен договор за покупка на арматурно желязо със [фирма]. Посочва се също така, че по силата на сключения договор с румънското дружество, същото изпраща своята заявка за арматурно желязо по факс или по електронна поща до българското търговско дружество, което от своя страна заявява на [фирма] вида и приблизителното количество желязо. Посочва се, че стоката се товари директно от склада на [фирма], находящ се в [населено място], [улица], желязото се доставя в склада на купувача в Б., като транспортът е за сметка на купувача. Плащането съгласно дадените писмени обяснения се осъществява в брой, на място, преди предаването на стоката. В хода на ревизионното производство от страна на ревизираното лице не са представени документи за собственост или договори за наем на техника при товаренето на арматурното желязо, което обстоятелство е констатирано и от решаващия административен орган. Като доказателства по спора са представени и обратна ведомост и попълнена справка 3 за наличните машини, стоки, оборудване, стопански инвентар, от които е видно, че дружеството не притежава собствени машини, оборудване, стопански инвентар, необходим при товарене на фактурираните към румънското дружество количества арматурно желязо. В хода на ревизионното производство е била извършена насрещна проверка и на посоченото в международните товарителници като превозвач търговско дружество [фирма], като на управителя на търговското дружество е било връчено искане за представяне на документи и писмени

обяснения от задължено лице изх. № 04-53-06-37/10.01.2011 г. В дадените от управителя на дружеството писмени обяснения е посочено, че лицето, извършило нареждане за транспортирането на стоките между българското дружество и румънското дружество е управителят на дружество В. М.. Поръчките за това транспортиране са били направени по телефона между управителите на двете търговски дружества, товаренето и разтоварването на стоките е описано в приложените международни товарителници, в товаренето на стоката според дадените обяснения са участвали шофьорите на камионите, както и управителите на двете търговски дружества. От страна на дружеството превозвач в ревизионното производство са били представени и фактура № 47/28.10.2009 г. на стойност 14 081, 94 лв. с предмет транспортни услуги, издадена от [фирма] с получател румънското дружество, 3 броя международни товарителници от 20.10.2009 г. и 3 броя от 28.10.2009 г., договор за транспортна услуга от 01.06.2009 г., сключен между [фирма] в качеството му на изпълнител и румънското дружество в качеството му на възложител относно транспортирането на стоки, собственост на румънското дружество и закупени от ревизираното лице, от Р. Б. до Р. Р., лиценз за международен автомобилен превоз на товари, свидетелство за регистрация на влекачи, собственост на [фирма], договор за наем на моторно превозно средство от 01.04.2008 г., сключен между [фирма] в качеството му на наемодател и [фирма] в качеството му на наемател, съгласно който наемодателят отдава под наем на наемателя автомобил марка „В.“, рег. [рег.номер на МПС] , два броя трудови договори, на Б. В. Е. и Д. И. Д. за длъжността шофьор. Предвид на твърдяното обстоятелство от ревизираното лице, че процесната стока е била закупена от [фирма], в хода на ревизионното производство е била извършена и насрещна проверка на това търговско дружество, резултатите, от която са били обективирани в протокол № 2203-3-1008524-1/22.11.2010 г. На упълномощен представител на дружеството е било връчено и искане за представяна на документи и писмени обяснения от задължено лице изх. № 04-53-06-2463/09.11.2010 г. Съгласно дадените писмени обяснения предаването на стоката се извършва в нает от [фирма] склад, находящ се в [населено място], [улица], като товаренето се извършва от служители на дружеството, стоката се съхранява при дружеството от датата на придобиването до датата на продажбата. В хода на насрещната проверка е представена и обратна ведомост за м. 10.2009 г., от която е видно, че посоченото дружество е заприходило в счетоводна сметка 204 съоръжения на стойност 8 897, 00 лв., но същото не е представило инвентарна книга, данъчен и счетоводен амортизационен план, извлечение на сметките от група 20, от които да е видно, че притежава специализирана техника, кранове и друга подемна техника, които са необходими за складиране и товарене на желязо.

След анализ на представените по делото доказателства органите по приходите са приели, че ревизираното лице не може да докаже вътреобщностна доставка на стоки, тъй като посочените лица – прекия доставчик [фирма] и посоченото като превозвач лице [фирма] не доказват материална, техническа и кадрова обезпеченост за извършване на складиране, товарене и транспортиране на арматурното желязо по фактурите, издадени от ревизираното лице. Предвид обстоятелството, че в хода на ревизията е установено, че арматурното желязо не е предмет на вътреобщностна доставка за Р. Р., а от представените аналитични салда по счетоводни сметки 304 и 702 е видно, че дружеството е изписало от склада 212 191 тона арматурно желязо и е отчело продажбата му е направен извода, че стоката е била реализирана на територията на страната. Ревизиращите органи са направили извода, че не са налице реални

доказателства за осъществени вътреобщностни доставки до румънското дружество и че стоките, които ревизираното дружество придобива се реализират в страната, а декларираните вътреобщностни доставки са фиктивни. В резултат на така направените изводи на основание чл. 86, вр. чл. 25 от ЗДДС за ревизирания данъчен период на дружеството е начислен ДДС в размер на 41 500, 95 лв., определен върху данъчната основа 207 504, 76 лв.

Осъществено е обжалването на ревизионния акт по административен ред, като решаващият административен орган – директорът на дирекция „ОУИ” в ЦУ на НАП е потвърдил ревизионния акт в обжалваната му част. В хода на съдебното производство е изслушана съдебно-счетоводна експертиза, заключението по която не е оспорено от страните.

При така установената фактическа обстановка, съдът прави следните правни изводи:

Жалбата е подадена в срока по чл. 156, ал. 1 от ДОПК, подадена е от лице, имащо право на жалба, срещу подлежащ на обжалване административен акт, и след като е осъществено обжалването по административен ред в съответствие с чл. 156, ал. 2 от ДОПК и е процесуално допустима.

По същество същата е неоснователна.

С обжалвания ревизионен акт на жалбоподателя е доначислен ДДС в размер на 41 500, 95 лв. във връзка с издадени фактури № 200/20.10.2009 г., 201/20.10.2009 г., 202/20.10.2009 г., 203/22.10.2009 г., 204/22.10.2009 г., 205/22.10.2009 г., 206/28.10.2009 г., 207/20.10.2009 г. и 208/28.10.2009 г. с получател румънското дружество „Х. фор Ю” и с предмет на доставката арматурно желязо от 8 до 20 при данъчна ставка на ДДС – 0% и с посочено основание за неначисляване на ДДС чл. 53, ал. 1 от ЗДДС. Спор между страните по отношение на валидността на издадените фактури не съществува, същите са представени като доказателства по спора.

Спорът между страните по отношение на процесните осем фактури с посочена облагаема доставка със ставка на ДДС 0% с посочен доставчик жалбоподателя е относно обстоятелството изобщо на наличието на вътреобщностна доставка.

Съгласно чл. 7, ал. 1 от ЗДДС вътреобщностна доставка на стоки е доставката на стоки, транспортирани от или за сметка на доставчика - регистрирано по този закон лице, или на получателя от територията на страната до територията на друга държава членка, когато получателят е данъчно задължено лице или данъчно незадължено юридическо лице, регистрирано за целите на ДДС в друга държава членка. Предпоставките за приложимостта на посочения текст са наличието на стоки, транспортирани от или за сметка на доставчика или пък на получателя от територията на страната до територията на друга държава членка, като получателят на стоките следва да бъде регистрирано лице за целите на ДДС в друга държава членка. Във връзка с приложимостта на чл. 7, ал. 1 от ЗДДС е и чл. 45 от ППЗДДС регламентиращ документите, удостоверяващи извършването на вътреобщностната доставка на стоки. Съгласно посочения текст, в приложимата му редакция към момента на извършване на доставката, и съобразно обстоятелството, че за процесния случай не е налице вътреобщностна доставка по чл. 7, ал. 4 от закона и доставчикът не е физическо лице, което не е едноличен търговец и не е регистрирано по закона, за доказване на вътреобщностна доставка на стоки доставчикът следва да разполага със

следните документи - документ за доставката - фактура за доставката, в която, когато получателят е регистриран за целите на ДДС в друга държава членка, се посочва идентификационният номер по ДДС на получателя, издаден от държава членка, под който номер му е извършена доставката, документи, доказващи изпращането или транспортирането на стоките от територията на страната до територията на друга държава членка, транспортен документ или писмено потвърждение от получателя или упълномощено от него лице, удостоверяващи, че стоките са получени на територията на друга държава членка - в случаите, когато транспортът е за сметка на доставчика или на получателя, но е извършен от трето лице, или транспортен документ или писмено потвърждение от получателя или упълномощено от него лице, удостоверяващи, че стоките са получени на територията на друга държава членка - когато транспортът е извършен от доставчика, или писмено потвърждение от получателя, удостоверяващо, че стоките са пристигнали на територията на друга държава членка - когато транспортът е извършен от получателя. Кумулативното наличие на всеки един от посочените документи по същността си би следвало да предполага наличието на осъществена вътреобщностна доставка. Като доказателства по спора са представени фактури за доставката на процесните стоки, като същите са издадени от доставчика [фирма] на евентуалния получател посоченото румънско дружество, като в същите е посочен идентификационния номер по ДДС на евентуалния получател. Не са налице, обаче документите по т. 2 на чл. 45 от ППЗДДС. По делото не се съдържат доказателства, а и доводи в тази насока не се съдържат в жалбата относно обстоятелството транспортът на стоката да е извършен от евентуалния получател, което обуславя неприложимостта към процесния случай на чл. 45, т. 2, б. „в” от ППЗДДС. Предвид обстоятелството, че по делото не са представени документи, от които да се направи извод, а и подобни твърдения не се съдържат и в жалбата, че транспортът на процесните стоки е осъществен от доставчика, то за процесния случай не намира приложение и чл. 45, т. 2, б. „б” от ППЗДДС. С оглед на това, наличието на вътреобщностна доставка по процесните осем броя фактури следва да се преценява с оглед на приложимостта на чл. 45, т. 2, б. „а” от ППЗДДС. Приложимостта именно на посочения текст се обуславя от обстоятелството, че съгласно декларация на жалбоподателя, проета в ревизионното производство транспортът на стоките е за сметка на получателя – румънското дружество „Х. фор Ю”, като съгласно същата декларация транспортът е осъществен от превозвача „ [фирма]”. Посоченият текст изисква наличието на транспортен документ или писмено потвърждение от получателя или от упълномощено от него лице, удостоверяващи, че стоките са получени на територията на друга – държава членка. Посоченият текст предполага извършването на транспорта от трето лице, различно от доставчика или получателя на стоките. Именно доказването на наличието на това обстоятелство се претендира от жалбоподателя, че транспортът на процесните стоки е осъществен от дружеството, посочено като превозвач, а именно от [фирма].

Следователно, анализът на текста предполага неговата приложимост при наличието на което и да е от двете доказателства, представени от жалбоподателя – транспортен документ или пък писмено потвърждение от получателя, като и двата документа следва да удостоверяват, че процесните стоки са получени на територията на друга държава – членка. В процесния случай доказателства в насоката относно наличието на писмено потвърждение от получателя на процесните стоки по смисъла на чл. 45, т. 2, б. „а” от ППЗДДС не са събрани както в ревизионното производство, доказателства в тази насока не са представени от жалбоподателя и в производството пред настоящата инстанция. Действително, като доказателство по спора е прието писмено потвърждение, представено като непереведено копие, от жалбоподателя за получени от румънското дружество стоки – 212, 191 тона арматурно желязо № 8-20. Посоченото потвърждение не е оригинал, а копие, същото не съдържа датата, на която е изготвено, не съдържа данни относно лицето, което го е подписало, не съдържа данни относно дружеството превозвач, не съдържа данни относно превозното средство, с което е осъществен транспорта на стоките, не съдържа каквито и да било данни относно мястото и датата на получаване на стоките. Така направените изводи не се отричат от обстоятелството, че в посоченото потвърждение са посочени фактурите, по които се осъществява доставката. Този извод е с оглед на обстоятелството, че посоченото потвърждение следва да удостоверява именно обстоятелството, че процесните стоки са получени на територията на друга държава – членка. В процесния случай дори и да се приеме, че като форма подобно потвърждение е налице, то видно дори от съдържанието на същото не следва, че процесните стоки са получени на територията на друга държава-членка, като в процесния случай това би следвало да е Р. Р.. Следователно, правилни са изводите на ревизиращите органи, че не е налице потвърждение по смисъла на посочения текст от ППЗДДС от получателя на стоката, което потвърждение да удостоверява, че именно процесните стоки са получени на територията на друга държава – членка. Представеното като доказателство по спора писмено потвърждение не съдържа информацията, която следва да съдържа с оглед приложимостта на чл. 45, т. 2, б. „а” от ЗДДС. Същото не съдържа дата и място на получаване, вида и количеството на стоката, вид, марка и регистрационен номер на превозното средство, с което е извършен транспорта.

По отношение на евентуалното наличие на осъществено доказване на обстоятелството на получаване на процесните стоки на територията на друга държава – членка чрез второто възможно доказателство, а именно транспортен документ. В тази насока са и представените от жалбоподателя доказателства към фактурите – международни товарителници. В представените международни товарителници като превозвач е посочен [фирма], в самите товарителници, в кл. 3 и в кл. 4 не е посочено място на товарене и на разтоварване на стоката, също така в кл. 24 не е посочено място на получаване на стоките. В тази връзка са правилни изводите на ревизиращите органи, че тези международни

товарителници не могат да се определят като доказателства по чл. 45, т. 2, б. „а” от ППЗДДС. В съответствие с изложеното не може да се направи обоснован извод за наличието на доказана вътреобщностна доставка по смисъла на чл. 7, ал. 1 от ЗДДС, вр. чл. 45 от ППЗДДС. Не са аргумент в подкрепа на обратния извод самото наличието на международни товарителници, доколкото съгласно чл. 4, изречение първо от Конвенцията за договора за международен автомобилен превоз на стоки товарителницата служи за установяване на договора за превоз. Освен това съгласно чл. 9, т. 1 от Конвенцията за договора за международен автомобилен превоз на стоки товарителницата удостоверява, до доказване на противното, условията на договора и получаването на стоката от превозвача. В качеството ѝ на документ, който удостоверява само и единствено (и то с оборимата презумпция) получаването на стоката от превозвача същата като такъв документ не представлява доказателство за преминаване на собствеността от доставчика на получателя на стоката. Съгласно чл. 7, ал. 1 от ЗДДС вътреобщностна доставка на стоки е доставката на стоки, транспортирани от или за сметка на доставчика - регистрирано по този закон лице, или на получателя от територията на страната до територията на друга държава членка, когато получателят е данъчно задължено лице или данъчно незадължено юридическо лице, регистрирано за целите на ДДС в друга държава членка. Следователно, по отношение на стоките, по процесните осем фактури остава недоказано осъществяването на техния транспорт с оглед изискването на чл. 7, ал. 1 от ЗДДС. Следва да се отчете също така обстоятелството, че при извършената насрещна проверка на дружеството, определено като превозвач в международните товарителници от същото не са били представени в хода на ревизионното производство пътни листа, тахографски шайби, фактури за заредено гориво, доказващи реалното извършване на транспортната услуга на процесните стоки.

В тази връзка не може дори да се приеме наличието на писмено потвърждение от получателя на стоките, че същите са получени на територията на държавата на получателя по смисъла на чл. 45, т. 2, б. „а” от ППЗДДС (приложимата му редакция към момента на издаване на процесните фактури), както и не може да се приеме наличието на документ за осъществен транспорт на стоките.

Предвид изложеното изводите на ревизиращите органи, че по процесните осем фактури не е доказано наличието на осъществена вътреобщностна доставка от страна на жалбоподателя са правилни – същите са направени в съответствие с представените по делото доказателства и съобразно чл. 7, ал. 1 от ЗДДС и чл. 45 от ППЗДДС. Така направените изводи не се отрекоха и от представените нови писмени доказателства от жалбоподателя в хода на съдебното производство пред настоящата инстанция.

По отношение оплакването, съдържащо се в жалбата, че самото наличие на представеното потвърждение и на представените международни товарителници е доказателство за осъществен транспорт на процесните стоки. Действително, вътреобщностните доставки на стоки са освободени от ДДС по силата на член

28в, А, буква а), първа алинея от Шеста директива, разпоредба, която е част от преходния режим за облагане на търговията между държавите членки, регламентиран в раздел XVIa от тази директива и чиято цел е да се прехвърлят данъчните приходи в държавата членка, в която се осъществява крайното потребление на доставените стоки. В това отношение механизмът, създаден с посочения преходен режим, се състои, от една страна, в освобождаване на извършената чрез вътреобщностно изпращане или вътреобщностен транспорт доставка в държавата членка, от която се изпращат или транспортират стоките, и същевременно допускане на право на приспадане или възстановяване на платения по получени доставки ДДС в тази държава, а от друга страна, в облагане на вътреобщностното придобиване в държавата членка по пристигане. По този начин механизмът гарантира ясно разграничение на данъчния суверенитет на съответните държави членки. Тази разпоредба трябва да се тълкува в смисъл, че освобождаването на вътреобщностната доставка става приложимо само когато правото на разпореждане като собственик със стоката е прехвърлено на получателя на доставката и доставчикът докаже, че тази стока е изпратена или транспортирана в друга държава членка и че вследствие на това изпращане или транспортиране стоката е напуснала физически територията на държавата членка на доставката. Именно това са обстоятелствата, които останаха недоказани и в производството пред настоящата инстанция от страна на жалбоподателя. Действително също така след премахването на граничния контрол между държавите членки за данъчната администрация е трудно да провери дали стоките физически са напуснали територията на посочената по-горе държава членка. Поради това националните данъчни органи извършват такава проверка главно въз основа на предоставените от данъчнозадължените лица доказателства и от техните декларации. Нито една разпоредба от Шеста директива обаче не предвижда какви доказателства по-конкретно трябва да представят данъчнозадължените лица, за да бъдат освободени от ДДС, като този въпрос, е от компетентността на държавите членки. Следователно в съответствие с посочената разпоредба, от една страна, в правомощията на държавите членки е да определят условията, при които вътреобщностните доставки са освободени от ДДС, за да гарантират правилното и ясно прилагане на посочените разпоредби за освобождаване, както и да предотвратят всяка евентуална измама, избягване на данъци или злоупотреба. Именно подобни разпоредби са предвидени и в ППЗДДС, чл. 45 от ППЗДДС, който регламентира с какви документи следва да разполага доставчика за доказването на вътреобщностната доставка на стоки, като както се посочи и по-горе представените в тази смисъл документи от страна на жалбоподателя не могат да се определят като такива по чл. 45 от ППЗДДС, а именно доказващи вътреобщностната доставка. От друга страна, в тежест на доставчика на стоките е да докаже, че са изпълнени условията, предвидени за прилагането на тази разпоредба, включително наложените от държавите членки, за да се гарантира правилното и ясно прилагане на посочените разпоредби за освобождаване и да

се предотврати всяка евентуална измама, избягване на данъци или злоупотреба. Така направените изводи не се отричат от заключението по изслушаната съдебно-счетоводна експертиза, доколкото същата установява факти, по отношение на които страните не спорят – издаването на фактурите, извършената продажба на процесните стоки, начина на осчетоводяване на продажбите. Експертизата не установява и не съдържа изводи относно спорните въпроси между страните, а именно доказване на вътреобщностната доставка на процесите стоки.

Съдът счита, че оспореният акт е издаден и от компетентен орган същият е определен като компетентен орган по издаването на ревизионен акт със Заповед за определяне на компетентен орган № К 1100882/15.03.2011 г., издадена от Ц. К. Н. – началник на сектор „Ревизии” в дирекция „ДОК” в ТД на НАП С..

С оглед на тези съображения, съдът счита, че обжалваният ревизионен акт е постановен от компетентен орган, в нужната форма, при спазване на процесуалните разпоредби.

От страна на жалбоподателя е направено искане за присъждане на разноски по делото. Съдът с оглед изхода на спора намира направеното искане за неоснователно. Искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение е направено от страна на ответника по спора, което с оглед изхода на спора съдът намира за основателно. На основание чл. 161, ал. 1, изр. 3 от ДОПК, вр. чл. 8 от Наредба № 1 от 09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, издадена от Висшия съдебен съвет, в полза на НАП следва да бъде присъдено юрисконсултско възнаграждение в размер на 1280, 20 лв.

Като взе предвид изложените фактически и правни изводи и на основание чл. 160, ал. 1, предложение последно от ДОПК съдът,

РЕШИ

ОТХВЪРЛЯ жалбата на [фирма] срещу ревизионен акт № [ЕГН]/18.04.2011 г., издаден от орган по приходите в ТД на НАП С., потвърден с решение № 1270/28.07.2011 г. на директора на дирекция „ОУИ” в ЦУ на НАП, като неоснователна.

ОСЪЖДА [фирма] да заплати в полза на НАП разноските по делото в размер на 1280, 20 лв., представляващи юрисконсултско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните с връчване на преписи по реда на чл. 138 от АПК.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: